

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Thau. Ingrediatur omne malum eorumcoram te, & vindemia eos, sicut
vindemiasti me, propter iniquitates meas, multi enim gemitus mei, & cor
meum mœrens. Thr. 1. v. 22.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

DISCURSUS LI.

Thau.

Vindemia eos, sicut vindemiaſti me, propter iniquitates meas. *Thren. i. v. 22.*

DE ECCLESIA.

Sicut peccatum attrahit, ſic pœnitentia avertit pœnas temporales.

I. **N** Ullum humanis oculis theatrum deſtabilius, quàm hortus variis ſorum coloribus depiçtus; nullum ſpectaculum jucundius, quàm fructiferis arboribus conſitus campus, aut vivis gravidæ vites; at nihil funeſtius quàm ſpectare hortos à decoquentibus pruina defloratos, aut arbores ventorum concuſſione, fructibus ac foliis ſpoliatas, aut demum vineas, vindemiatorum violentiâ, denudatas, excuſſis etiam, & exſiccatis hyemali frigore foliis orbatas. Floridiſſimus deliciarum paradyſus, ager fructuoſiſſimus, & vinea Domini electa, deliciis, & divitiis, grvida, erat olim Regia Jeruſolymorum Civitas; Sed irruens ſava Chaldæorum

pruina, & impetuoſus perfectionis ventus decoxit flores, & fructus agri, ac horti excuſſit, vineaque electa ab hoſtibus, tanquam ſaviffimis vindemiatoribus ſpoliata eſt: Unde altum ingemiſcens, exclamat: *Vindemiaſti me.* Sed quare vindemiaſti, quare ſpoliaſti, & devaſtaſti me? *Propter iniquitates meas.*

Ingemiſcit non minùs ſancta, & afflicta Mater Eccleſia, vinea Dei electa, ſe ab hoſtibus tam domesticis, quàm exteris ſaviffimè conculcatam, ac vindemiatam, & quidem propter iniquitates ſuas, ac peccata fidelium, hæc enim ſunt quæ tanquam magnetes, ferrum, gladium ſcilicet hoſtilem, ac ſavientem ultricis divinæ juſtitie falcem ad vindemiandum,

*Judaæ hor-
tus aut vi-
tes*

*Vindemia-
ta propter
iniquita-
tes.*

*Sic & Ec-
cleſia.*

spoliandum, & devastandum ruit, ex occulto Dei iudicio iustos & iniustos promiscue tangentibus, ut illis ad patientie exercitium, & meritorum augmentum, istis autem sint ad supplicium, & poenam.

Restat tamen unicum afflictæ Ecclesie solatium, quod placabilis per poenitentiam sit misericors Deus, sicut enim peccata attrahunt, ita poenitentia poenas temporales, ad vindicandam Ecclesiam immittas, avertit.

II.

Non quidem asserere praesumo omne omnino malum à vindicante divinae iustitiae manu provenire, nam etiam in hoc casu temerarii iudicii Christus discipulos aguit, sciscitantes de illo caeco nato: *Rabbi, quis peccavit, hic, aut parentes eius, ut caecus nasceretur?* Rudis enim error fuit discipulorum, existimantium, nullam nisi à peccato infirmitatem, aut aliam quamvis afflictionem provenire; Etsi enim hoc saepe fiat, at non semper: Job enim, licet vir rectus & iustus, innumeris tamen concussus malis, & morbis afflictus est; Tobias devotissimus caecitate affectus.

Ioan 9.
v. 2.

Non omnis afflictio est à peccatis.

Originaliter tamen,

Nec tamen negari etiam potest, omne tribulationum, & angustiarum malum originaliter à peccato sumplisse initium, nisi enim primi nostri parentes peccassent in felicissimo iustitiae originalis statu, nullum vel infirmitatum, vel sterilitatum, aut aliarum calamitatum malum, accessum habuisset in mundum, quibus peccatum januam ape-

ruit, ex occulto Dei iudicio iustos & iniustos promiscue tangentibus, ut illis ad patientie exercitium, & meritorum augmentum, istis autem sint ad supplicium, & poenam. Generatim tamen loquendo, propria plerosque nos arguit conscientia, ex abundantium peccatorum copia, modernorum infelicitum temporum calamitates, provenire, uti bene jam olim annotaverat P. Chrysologus: *Dei flagella veniunt, sed nostra provocant culpa.* Cum ergo peccata nostra, istis per poenitentiam sublatis, etiam malum poenae cessabit, quia *sublatà causa tollitur effectus.*

Gravibus suis, & innumeris iniquitatibus Ninivitarum in se divinam attraxerant ultionem, ita ut Deus Prophetam Jonam ad denunciandum illis interitum ablegaverit; Sed Jonas ad evitandam hanc odiosam commisionem declinavit in Joppen, navim ibidem conscensurus, ut fugeret in Tharsis à facie Domini. Conjecit non tantum semetipsum, sed totam navim cum omnibus, qui eam vehebantur, in summum discrimen transfuga, & inobediens Propheta; exorta enim tempestate horribili, eò jam ipsos nautas timor, & praesens mortis imago redederat, ut desperatam jam pene salutem ad navim exonerandam,

Et ple. n. que etiam actuali.

Gen.

Per. Chry sol. serm. 20.

III.

Jonas c. 1.

Jonas de- clinat pra- dicatione in Nini- ve.

dam, passim vasa, ac merces in altum projicerent, manibus ad cœlum levatis supernam implorantes opem, omni jam humana spe abjectâ. Stertebat inter hæc Jonas, sopore gravi oppressus, in inferiori parte navis: Hunc ab alto somno importunè suscitatum hortatur gubernator, ut excusso sopore surgens, invocet Deum suum.

Ob eum tempestas exoritur

Ionæ 1. v. 7.

In mare proicitur

v. 12.

Temporaria cessat

Prædicat Ionas in terris Ninivitis.

Conclusere posthæc nauta, mittendam sortem ad explorandum tantæ tempestatis auctore, & causam; Et miserunt sortes, & cecidit fors super Ionam. Exactè igitur de patria, professione, itinerisque sui proposito examinatus, se profugum à facie Domini, quare non aliud sedandi intumescens maris remediū superesse, simpliciter fatus est, nisi ipse in illud proiceretur: *Tollite me, & mittite in mare, & cessabit mare à vobis.* Dictum, factum. Et tulerunt Jonam, & miserunt in mare, & stetit mare à fervore suo. Quod mare non aliter, nisi ejecto Jona, placari se passum sit, non caret singulari mysterio, quod ad calcem concionis expendendum differo, modò successum prædicationis Jonæ explanaturus, qui ventre ceti exceptus, post triduanam vivi corporis sepulturam, ad obedientiam vivacior, ac promptior effectus, properavit in Ninive, certum incolis, jubente Deo, interitum procla-

mans: *Adhuc quadraginta dies, adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur.* Ionæ 3. v. 4.

Expectabat avidè Prophetiæ suæ successum, & effectum Jonas, in momenta singula, vel igne de cœlis demisso in cineres redigendam, vel terræ motu concutiendam, & in propria ruina, unà cum incolis, sepe- liendam civitatem exoptans. Sed in cinere & cilicio, unà cum rege suo pœnitentibus Ninivitis, indictoque non tam hominibus, quàm etiam jumentis jejunio, ac omnib⁹ in fortitudine ad Dominum clamantibus, firmoque emendandæ vitæ proposito, veniam deprecantibus, respexit Deus benigno misericordiæ oculo opera pœnitentiæ, ac conversionem illorum; *Et misertus est Deus super malitiam (id est, afflictionem) quam locutus fuerat, ut faceret eis, & non fecit.*

Placatur eorum pœnitentiæ Deum.

Ionæ 3. v. 10.

Ut ergo advertit Jonas contraxisse Deum manum, jam ad delendos Ninivitas extensam, *Afflictus est Ionas afflictione magnâ, & iratus est, indignum esse ratus, quod interitum divino jussu Ninivitis denuntiatur, vindice manu Deus non exequeretur, vocatâ in periculum Prophetæ famâ, ac nomine: quare magis exoptulando, quàm orando in hæc prorupit verba: Obscuro Domine, nunquid non hoc est verbum meum, cum adhuc essem in terra mea?* Ionæ 4. v. 1.

Indignatur Ionas.

mea? Propter hoc præoccupavi, ut fugerem in Tharsis; scio enim, quia tu Deus clemens, & misericors es, patiens, & multa miserationis, & ignoscens super malitia. Quare ini-

Falsi Pro-
pheta no-
tam con-
tracturus

Glossa in
c. 4.

quum æstimabat, quod fugienti sibi aded indignatus Deus, in mare se præcipitandum voluerit, eò quod Ninivitis excidium denunciandum detrectaverit. Nam (uti glossa hîc, Jonæ quasi personam & partes agens, loquitur) Si dicerem ignoscentem, & misericordem, nullus ageret pœnitentiam, si crudelem indicem, sciebam, hoc non esse tue nature; In hoc ergo ambiguo malui fugere, quam de te predicare, quod non eras. Falsi ergo Propheta

v. 3.

notam sibi inurendam veritus, irâ, ac indignatione plenus, ipsam sibi molestam esse vitam testatur: Et nunc Domine, tolle, quæso, animam meam à me, quia melior est mihi mors, quam vita. Patienter diu, obinurmuranti & strepitanti Prophetam sustinuit Deus, quem quidem seriis demum corripit verbis: Putasne bene irasceris tu? Sed parum hac correptione emendatus Jonas, è civitate egressus sedit contra orientem civitatis, ibidem rei eventum expectaturus, in quæ

Parat si-
bi umbra-
culum Jo-
nas.

finem fecit sibi umbraculum ibi. Ut ergo durum, & vertiginosum Jonæ cerebrum, docile redderet divina Sapiencia, argumentum ad hominem, Jonæ formare constituit, ex ipsa um-

braculi opportunitate; Dum scilicet hederam, seu (ut alii volunt) cucurbitam præparavit, excrescentem celerrimè, ac diffundentem se pro umbra super caput Jonæ: Et lætatus est 10. v. 6. nas super hederam lætitiâ magnâ. Sed brevis fuit consolatio Jonæ, pæravit enim Deus vermem, & percussit hederam & exaruit. Exurgente igitur sole, & vento valido & urente flante exiccatis hederæ, seu cucurbitæ foliis, percussit sol super caput Jonæ & aestuabat, & petivit animâ suâ, ut moreretur, & dixit: melius est mihi mori, quam vivere.

V.

Hîc jam divina Sapiencia irrationabile Jonæ murmur compressura, subtiliter, sed efficaciter, & ad hominem cœpit argumentari: Putasne bene irasceris tu super hederam? Concedit hanc propositionem Jonas lubentissimè: Et dixit: Bene irascor ego, usque ad mortem. Formatur ergo subsumptum Deus: Tu doles super hederam, in qua non laborasti, neque fecisti, ut cresceret, quæ sub una nocte nata est, & sub una nocte perijt: Et ego non parcâ Ninive Civitati magnâ, in qua sunt plusquam centum viginti milia hominum, qui nesciunt, quid sit inter dexteram; & sinistram suam. Si ergo vel scintillam ad huc derationis lumine, vertiginosum Jonæ cerebrum habebat, assentiri utique debebat, æquam parandi rationem habere Deum, nisi

Si Jonas
doler su-
per hede-
ra.

Cur non
Deus su-
per interi-
tum ho-
num.

nisi minorem, jacturam hominis, quam hederæ censeret.

Sed hac ratione nondum sibi satisfactum aestimabat Jonas, qui magnam nominis suis jacturam passus falsi Prophetæ notam sibi contraxisse videbatur; Deienim jussu Ninivitis denunciaverat: Ninive subvertetur: Sed (ut bene S. Augustinus adverte-

S. August. plal. 50. v. 8.

Verificata fuit Prophetia Jonæ

Eversa Ninive in malo

Et edificata in bono

S. Ambrosius lib. 2. in Luc. c. 1.

V. l.

tit.) Pepercit Deus: Sed quid interim actum de Jonæ presagio? fletit Ninive, an eversa est Ninive?

Si communi hominum stemus judicio, Civitatem Ninive tunc non eversam fuisse, sed sterisse, adeoque defraudatam suo effectu, Jonæ Prophetiam judicabimus. Ego autem (ait Augustinus) puto impletum fuisse, quod Prophetæ prædixerat. Respice quæ fuit Ninive? quàm superba, lasciva, deliciis & voluptatibus affluens, ac peccatis inundans?

Et vide quæ eversa est; Eversa superbia & arrogantia per cinerem & humilitatem, eversa luxuria per cilicium, jejunium, & pœnitentiam. Eversa in malo,

(ut verbis sancti August. utar) & edificata in bono. Ipsi subverterunt urbem, ne Deus subverteret. Ipsi delevère lacrymis culpam, ne ferro deleteret Deus civitatem. Novit enim Dominus mutare sententiam (uti S. Ambrosius testatur) si tu non verò emendare delictum.

Sic per Jeremiam se declarat Deus: Si pœnitentiam egerit gens P. Franc. Josephi Op. IV.

illa à malo suo, nempe culpa; A-
gam & ego pœnitentiam super
malo, scilicet pœnæ, quod cogita-
vi, ut facerem ei: Vel (ut Corne-
lius exponit) retractabo, & revo-
cabo sententiam, contra vos latam.

Quod probè etiam S. Augusti-
nus confirmat: Cessat autem di-
vina vindicta, si confessio præcurrat
humana, sive pœna & vin-
dicta per belli calamitates, sive
per infirmitates, aliàsve calami-
tates inferatur.

Refert S. Matthæus, obla-
tum fuisse Christo, cœlesti Pro-
tomedico Paralyticum, à sua
infirmitate curandum. Pla-
cuit Christo fides offerentium;
At mox ad ipsum conversus æ-
grum: Confide (inquit) fili, re-
miruntur tibi peccata tua. Scan-
dalizabantur hinc scribæ cir-
cumstantes, nec inde consola-
tionem accipiebat æger, qui
non à peccatis absolutionem,
sed ab infirmitate liberationem
petiturus venerat. Si vocatus
ad agrum Medicus, nec tacto
pulsu, nec urinâ inspectâ, nec
infirmitate exploratâ, nec me-
dicinis præscriptis, formulam
tantum absolutionis à peccatis
in ipsum proferret, quis non
hunc inculparet, medicum ma-
gis in piis devotionibus, quàm
arte sua exercitatum; & parum
agro proficuum? Quid ergo
Dei Filius applicare manus dif-
fert infirmo, nullam de sanita-
te, sed de remittendis tantum
pecca-

erem. 18.
v. 8.
Hug. Card
Cornelius
hic.

Apud S.
Bonav.
serm. 5.
Rogat.

Matth. 9.
v. 2.

paralyti-
co sanan-
do

Dimittun-
tur pecca-
ta.

Kkk

pecca-

peccatis curā gerēs? Non planē arguendus in hoc cœlestis Medicus, qui in curando paralytico methodicē omnino processit: Egregiē ad propositum nostrum Lyranus: *Ad modum boni medici, qui primò removet causam morbi. tunc postea intendit curationi.* Cum enim in hoc paralytico causa & radix morbi fuerit peccatum, statim Christus curam incepit à radicis & caulæ remotione, expellendo per amarā contritionem, materiam peccantem, qua remorā & expurgatā, sanus surrexit, & ambulavit. Sublatā enim caulā tollitur effectus: Nec auferri potest malum pœnæ, nisi prius expurgatā culpā, tanquam radice mali pœnæ. Nam propter peccata patrum suorum, & sua affligentur, donec confiteantur iniquitates suas. Quare optimē infert Doctor meus Seraphicus: *Vnde afflicti per infirmitates, & alias quascunque infirmitates semper consulendum est à principio, ut confiteantur sincere peccata sua, saepe enim propter peccata affliguntur.*

Lyranus hic.

Sublatā causa tollitur effectus.

Levit 26 v. 39

Bona v. ferm. 5. Rogat.

Infirmi confiteantur peccata sua.

VII.

Achior observavit.

Accuratē hoc de Israëlitis observaverat Achior, Amōnitarū dux sub signis Holofernis contra Bethuliā militaturus; hic ab Holoferne instituendæ obliationis sententiam suam dicere jussus, principaliter hoc in oppugnandis Judæis advertendum edixit, an placatum, vel peccatis offensum haberent Deum

suū? Experimenti à enim constare assererat; Quo tescunque prater ipsum Deum suum; alterum coluerunt, dati sunt in pradam, & in gladium, & in opprobrium: Quo tescunque autem pœnituerunt, recessisse à cultura Dei sui, dedit eis Deus cœli virtutem resistendi. Ex hoc ergo supposito fundamento, (licet indignantibus omnibus unā cum Holoferne magnatibus) conclusit consilium in hanc formam Achior. *Nunc ergo, mi Domine, perquire, si est aliqua iniquitas eorum in conspectu Dei eorum, ascendamus ad illos, quoniam tradidit illos Deus eorum tibi: Si verò non est offensio populi hujus coram Deo suo, non poterimus resistere illis, quoniam Deus eorum defendet illos. Quod ipse postmodum effectus docuit.*

Magna subinde bellorum & calamitatum temporibus consilia agimus, de bello feliciter prosequendo: de patria contra hostium insultus defendenda consultamus, conscribimus militem, redintegramus cohortes, restauramus mœnia, & patrum animo revolvimus, an apud Deum nostrum odio, vel amore digni simus? An in nobis nulla sit iniquitas? An Deus ob peccata nostra offensus nobis non sit? Cùm tamen hinc totus pendeat bellorū successus & securissimum avertendi mali remedium sit humilis cum Deo reconciliatio, si enim nos iniqua

Judic. 5. v. 8.

Judas v. 1. f. Dr.

v. 24.

videtur plus.

Hoc v. 1. v. 1. p. 1. n. 1.

qua contra Deum sumpta arma deponimus, remittere & ipse arcum, quem tetendit, & evaginatum recondet vaginae gladii; Et siquidem nos ejiciamus commorantem in nobis culpam, quae obsidendis nobis causam prae-buit divinae Justitiae, etiam obsidionem poenaliu[m] maloru[m] solvet placatus Deus.

Seba, levavit manum suam contra Regem David; Tradite illum solum, & recedemus à Civitate. Tam sapienter civibus loquebatur haec mulier, totiùsque civitatis periculum, ex unico rebellis Sebae receptione causatum tam efficaciter ob oculos ponebat, ut obtruncare rebellem cives maturarent, qui abscissum caput Sebae projecerunt ad Joab: quo facto, obsidione soluta, Joab cum exercitu ab urbe recessit.

VIII. Insurrexerat contra Davidem rebellis Seba, concitata contra Regem omnibus Israelitis, solâ tribu Juda fideliter Regi suo adherente. Sed mox duces Davidis ad persequendum Sebam (antequam validiorem congregaret exercitum, aut in munitum se locum reciperet) egressi, conclauserunt eum in Abela; jamque copiae non tantum arctâ obsidione cinxerant muros, sed eos jam arietare, & terrae aquare moliebantur. Cum ecce mulier quaedam peculiari praedita prudentiâ, obsessores interpellans, ipsum ducem Joabum ad colloquium invitat: Non detrectat colloquium prudentis foeminae Joabus, cui illa imprimis antiquitatem, ac famam sapientiae urbis suae expendendâ proponit: Dicebatur in veteri proverbio: Qui interrogant, interrogent in Abela & sic proficiebant... Et tu quis subvertere civitatem, & evirtere matrem in Israel? Excusat se, ac protestatur Joab: Absit, absit hoc à me, sed homo de monte Ephraim,

Fuerat haec civitas Abela saevissimis calamitatum ac periculorum tempestatibus jaectata, haud secus, quam navis, qua Jonas vehabatur, sicut ergo navis, non nisi jecto Jonas, pristina gaudere potuit tranquillitate, tollite, & mittite me in mare, & cessabit mare à vobis, sic Urbs Abela, non prius, quam abscissum Sebae caput per muros projectum est, ab insurgentibus belli procellis liberata est. Quis iste Seba rebellis, qui immorigerus & contumax Jonas, nisi peccata nostra, quae divinam vindictam ad nos arctandos & obsidendos irritant, ac irae divinae in nos turbantes, & procellas concitant? Nec ulla quietis, aut pacis spes est, donec è navi in amarum contritionis mare ejiciatur Jonas, & caput, poenitentiae gladio, rescetur rebellis Sebae, scilicet culpa, tunc enim obsidionem solvet Justitia Dei exacerbata, & cessabit mare à nobis;

Ob Sebam
profecti
Abela.

Illo ei: Et
civitas li
h. v. a. a.

Jonas &
Seba

Jonas r.
v. 12.

Sunt pec-
catum.

nobis; Cessat enim divina vindicta, si confessio præcurrat humana.

*Hor electo
cessat vin
dicta di-
vina.*

En charissimi, quantæ nos undique conturbant calamitatum procellæ? Tollite Jonam, quantæ nos tempestates affligunt? Mittite Jonam in mare, quid interitum certum, salutis vestræ incurii, expectatis? En qualib' nos malis divina premit justitia? Quantis nos obsidet calamitatibus? Ergo nos penitus delere cogitat Deus? Absit, absit hoc à me, sed tollite, &c. Tollite Sebam, abscindite caput, projicite peccata vestra, & recedet Deus ab obsidendis vobis, & justitiæ suæ gladium, in misericordiæ vaginam recondet. Quare ejectis inimicis Dei, supplices, ac in ejus bonitate confidentes, veniam, & misericordiam ejus imploremus.

IX.

Iterato ab Achab Rege Israël caeso exercitu regis Syria Benadad, ipse cum reliquiis sui exercitûs, fugitivus se recepit in civitatem Aphec, ubi corruens murus reliquias exercitûs (viginti scilicet septem millia virorum) oppressit. Nudatus ergo Benadad Rex Syria & in cœnibus civitatis & copiis, desperabundus ad interiores civitatis angulos se recepit. In summo hoc discrimine constituto regi, ipsius servi suggererunt: Ecce audivimus, quod Reges domûs Israël clementes sint: ponam

*3. Reg. 20
v. 31.*

*Benadad
victus*

mus ergo saccos in lumbis nostris, & funiculos in capitibus nostris, & egrediamur ad Regem Israël: forsitan salvabit animas nostras.

Non displicuit regi, ad extrema redacto, consilium, qui supplicem hanc ad Regem Israël, legationem destinavit, simplici non minus, quam supplicis oratione breviter perorantem: Servus tuus Benadad dicit: Vivat, oro te, anima mea. Placuit simul, ac movit supplicem Achab legatio, qui statim, compassionis affectu in hæc prorupit verba: Si adhuc vivit frater meus est. Egressus est ergo ad eum Benadad, & levavit eum in currum suum, novo percusso fœdere cum illo.

Temerario ausu nos miseri peccatores contra Deum nostrum, licet viribus multum impares, insurgimus, nec iteratis plagis respiscere curamus: quid ergo, tantis malis obsessi, consilii capimus? Ecce audivimus, quod Deus noster clemens sit, ponam us ergo saccos in lumbis, & funiculos in capitibus nostris; egrediamur supplices ad Deum nostrum; forsitan salvabit animas nostras. Supplices igitur, ad Thronum Majestatis tuæ provoluti exclamamus: Vivat, oro te, anima nostra: deprecemur, qui non vis mortem peccatoris, sed ut magis convertatur, & vivat.

Placebit sine dubio, & placabit

Deus
a cur
difer
tan
Gen.
v. 6.
Lyra
hic.

*Et impi-
erat.*

*Oppugna-
mus nos
Deum.*

*Sed vili-
mur.*

cabit iratum Deum supplex no-
 stra deprecatio, qui omnis ho-
 stilitatis oblitus, & solius mi-
 sericordiæ suæ memor, nos a-
 micos & fratres suos suscipiet;
 dolens maximè, si sævis con-
 tra genus humanum suppliciiis
 animadvertere cogatur. Hinc
 diluvio mundum submersurus,
 tactus dolore cordis intrinsecus, dele-
 bo, inquit, hominem, quem creavi
 à facie terræ, &c. Ubi notat Ly-
 ranus, quòd hominem deleru-
 rus Deus, Ad modum dolentis se
 habuit, delendo hominem, quem for-
 maverat ad imaginem suam. Pœ-
 nitet me fecisse, &c. Quòd non
 ita intelligendum censet S. An-
 tonius nolter Paduanus, quasi

Deus pu-
 niturus
 delere
 tangitur

Gen. 6.
 1. 6.
 Lyranus
 hic.

tæduerit Deum, hominem fe-
 cisse, sed pœnitet, id est, pœnitet Anton.
 me tenet pro homine, dolore quasi Pad. om
 tactum cordis intrinsecus, quòd r. advent.
 hominem delere deberet co-
 gente suâ Justitiâ. Cùm ergo
 tam dolenter ad nos delendos, pœnitentem
 & puniendos cogatur Deus, hoc n. d. um
 eum quasi dolore, & nos sup. ex compass
 plicio, per pœnitentiam, libe sione.
 remus: Supplices pœnitendo
 prostrati, divinam placemus ju-
 stitiam, cum pio Tobia excla-
 mantes: Ne reminiscaris Domine
 delicta nostra, vel parentum no-
 strorum, neque vindictam sumas Tob 2.
 de peccatis nostris, v. 3.
 Amen.

DISCURSUS LII.

Thau.

Multi enim sunt gemitus mei, & cor meum mœrens. *Thren. 1. v. 22.*

DE ANIMA.

Magnum anima è corpore soluta erit gaudium de superatis periculis.

i.
Eccle. 3-
v. 4.

s Hieron.
h. c.

Tempus
flendi
nunc.

Ridendi
in futuro.

Tempus flendi, & tempus ridendi, tempus plangendi, & tempus saltandi assignavit Ecclesiastes; quando autem tempus aut flendi aut ridendi sit, non determinat. Si alternis vel horis, vel diebus, vel septimanis, vel mensibus, vel annis, inter se fletus & risus distinguerentur, nullus fortè justæ querelæ locus esset. Negat autem divus Hieronymus, in hoc mundo unquam plenam ridendi spem, aut tempus fore, sed, nunc flendi tempus est, in futuro ridendi. Cum enim hæc vita præsens, sit arduis plena periculis, ac in mundo laqueis infernalis hostis convoluto & intexto, vix impunè quis evadere valeat, ridendi tempus, & saltandi nunc esse non potest, sed flendi tan-

tum & plangendi; hinc anima peccatrix mortalis corporis vinculis conclusa, ac tentationum laqueis irretita meritò suspirat: *Multi enim sunt gemitus mei, & cor meum mœrens.* Sed quando laqueo mortalitatis contrito, anima à periculoso corrupti vitiis corporis confortio, & captivitate erit liberata, tunc ridendi & saltandi tempus affulgebit, vix enim majus anima è corpore mortali soluta gaudium esse potest, quàm dum de tot periculis liberatam, iisque superatis securitati se redditan contemplatur.

Nullus in navi, sævis tempestatibus jactatâ, & spumantium procellarum impetu nunc in æthera sublevatâ, jam ad unum depressâ, risus, & tripudium

Gaudet
anima in
periculis
vicinis.

II.

pudium auditur, sed tantum lu-
 gubres & flebiles de salute sua
 conclamantium voces. Sed cum
 demum cessante bullientis ma-
 ris fervore, opratum litus atti-
 git, tunc ridendi, tunc saltandi
 tempus. Sic in navi, qua vehe-
 batur Jonas, ad cœlum flebili-
 ter voces levabant nautæ, Jo-
 nas ipse è somno excitatus in-
 horrui, auctor ipse consilii, ut
 in mare projiceretur, inobedi-
 entis victimâ placandum. Ex-
 ceptus autem à Ceto magno, vi-
 vo hoc carcere inter fluctus cir-
 cumferebatur illatus quidem,
 sed timore, ac tristitiâ plenus,
 ignorabat enim an hoc carcere
 tanquam sepulchro reconditus,
 vel rursus in profundum mare
 foret evomendus. Inter hæc
 inevitabilia vitæ pericula, in so-
 lo Deo suo spem collocare, &
 in ipso, hac tumultuosâ navi
 vectus, anchoram figere con-
 stituit, sacrificium laudis Deo
 suo liberatori vovens: Ego au-
 tem in voce laudis immolabo tibi.
 Nec dubitandum, quin Jonas è
 Ceto ad litus, atque è tenebris
 & umbra mortis, ad vitæ lucem
 projectus, in magnas laudis, &
 exultationis voces eruperit.

In tempe-
state abest
Jonas.

Expositio
Jonas lo-
quatur.

Jonas 2
v. 10.

Inter leo-
num risu-
simetur.

ventionum cohabitator, hiantes,
 & famelicos earum rictus sibi
 deglutiendo & lacerando jam
 jam inhiantes tremens aspicit,
 magno utique perfundendus
 gaudio, si Deo duce salvus è
 leonum faucibus eruatur. In la-
 cum famelicorum leonum con-
 jectus Daniel, nisi indubitatum
 sibi vivi Dei auxilium, non de-
 futurum confideret, metu uti-
 que periculi perire debuisset,
 rege ipso Dario, vices Danielis
 adeo dolente, ut incanatus,
 eam noctem insomnem duce-
 ret. Summo verò diluculo,
 cum Rex Danielem divinâ ope
 illatum invenit, tunc vehemen-
 ter rex gavisus est super eo, & Dario-
 lem præcepit educi de lacu, cum quo
 rex exultabundus, omnibus su-
 is populis, regnis ac provin-
 ciis, vivum, & æternum, ac om-
 nipotentem Danielis Deum pro-
 clamavit: Ipse liberator, atque sal-
 vator, faciens signa & mirabilia in
 cœlo & in terra, qui liberavit Da-
 nielem de lacu leonum.

Sicut Da-
niel in la-
cu leonum

Daniel 6:
v. 23.

v. 27.

III.

Inter flam-
mas pa-
vor.

Quis enuntiare poterit angu-
 stias illius qui repentino con-
 clusus incendio, flammis undi-
 que obsessus, evadendi viam
 non habet: Quid magis tremen-
 dum, quàm ardens tribus pue-
 ris parata fornax, quæ septu-
 plum, quàm solebat, vehemen-
 tius accensa, tanquam stipulam
 ministros regis consumpsit?
 Sed cum cœlesti miraculo flam-
 ma, consumptis tantum eorum
 vincu-

Sicut in fornace Babylonis vinculis, de cætero refrigerantis instar roris, nec minimum quidem non solùm corpora, sed nec vestes læsisset, tunc hi tres quasi ex uno ore laudabant, & glorificabant, & benedicebant Deū, qui à præsentis eos periculo mirabiliter eripuit.

Dan. 3. v. 51.

Inter hostium manus trepidatur.

Miles licet generosus, undique tamen hostilibus armis circumvallatus, inter extrema vitæ discrimina, licet intrepidus sibi videretur, tamen incipit trepidare & pavere; si tamen insperato auctus subsidio, è manibus hostium, vitâ comite, licet vulneratus evadat, inter Dei laudes, & gratias, liberatores suos amplectitur.

Psal. 26. v. 3.

Hac vita militia

Militiam, esse vitam hominis super terram, testatur virorum patientissimus. Viribus suis nimium in hac militia confidebat David: *Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum: si exurgat adversum me præliū, in hoc ego sperabo.* Insuperabilem se he-

Psal. 29. v. 7.

ros iste jaçtabat: *Non movebor in æternum.* Sed demum damno suo didicit timere, turpiter de peccato in peccatum dejectus: quare fateri demum non erubuit: *Impulsus eversus sum, ut caderem.* Perierat David, jam victus succubuerat, & de ipsius actum erat salute: *Et Dominus suscepit me.* Et ecce deficientibus humanis viribus, divinum successit auxilium, & Dominus suscepit me: *fortitudo, & laus mea*

Psal. 117. v. 13.

Dominus, & factus est mihi in salutem. *Dextera Domini fecit virtutem, id est, misericordiam,* (ait Hugo Cardinalis) *non percutiendo me reum, sed expectando ad penitentiam: Dextera Domini exaltavit me, de luto & facibus peccatorum, elevans ad statum gratiæ.* Unde demum Propheta ex hoc mor-

Hug. Card. hic.

talis vitæ certamine, ad alteram, & omnis periculi expertem vitam translatus (ubi vox exultationis & salutis in tabernaculis justorum resultat) Deum colaudando decantat: *Non moriar, sed vivam; Non moriar, sed vivam, & narrabo opera Domini: Castigans castigavit me Dominus, & morti (æternæ) non tradidit me.* Jam

H. Bergh. ricolof.

in mortis faucibus, jam inter manus hostium David erat, æternum periturus, nisi dextera Domini fecisset virtutem; & quia iisdem semper erat subiectus periculis, nunquam in hac vita, vocem salutis & exultationis emittere præsumebat, sed multi erant gemitus ejus, & cor in ærens; Sed modò in triumphanti securus gloria exultabundus decantat *Non moriar, sed vivam.* Bene advertit S. Augustinus: *Triumphat victor Imperator & non vicisset nisi pugnasset.* Et quantò majus periculum fuit in prælio, tantò majus est gaudium in triumpho. Cùm nullus jam hostium restat metus, aut mortis. *Non moriar, sed vivam, sed vivam.*

Devotum facitur hoc David

S. August. Contell. l. 8. c. 30

Quid

IV. Quid mundus iste in maligno

leo rugiens circuit, quærens quem devoret.

politus, quam fornax Babylo-
nica septies succensa? Et quis
est, qui jactare se valeat; Et in
medio ignis non sum aestuatus, & o-
dor ignis non est in me. Tur-
piter hæc flamma aduffit Mag-
dalenam, peccatricem in civi-
tate, comedit hic ignis excel-
sas Cedros Libani, circumdantes
circumdederunt me, & exarserunt,
sicut ignis in spinis. Quamdiu in
hac fornace, inter has flammæ

ambulabant, viatores homines,
cum timore & tremore salu-
tem operabantur, metuentes
ab igne consumi; sed jam de-
mum solutis mortalitatis vincu-
lis, ac superatis periculis, in
quibus tot milleni perierunt,
Deo laudes decantant, cum tri-
bus pueris, & agnoscent: Mi-
sericordiæ Domini, quia non sumus
consumpti, ut nemo audeat de se præ-
sumere (exponit glossa) Quia
non est volentis, neque currentis, sed
Dei miserentis... Sic anima qualibet
misericordiæ Domini tribuit, quia
non est consumpta a flagitiis suis, id est,
in firmitate carnis, delectatione sæ-
culi, hostium insidiis.

Cui mundum hunc compara-
re melius convenit, quam la-
cui leonem, in quo miseri mor-
tales, inter rugientis infernalis
leonis insidias, tremebundi ar-
tantur. Monet nos sermo Apo-
stolorum Princeps; Fratres
sobrii estote, & vigilate, quia ad-
versarius vester diabolus, tanquam

Non immerito Petrus tam
seriis nos, de cavendo hoc leo-
ne, hortatur verbis, cujus ipse
unguibus jam præda hæserat,
ideglutiendus, nisi cælestis ille
paltor, conversus ad Petrum,
eumque misericordiæ suæ radiis
respiciens, & auxilio gratiæ
adjuvans, ex ore infernalis leo-
nis eruisset, quomodo si eruat pa-
stor de ore leonis duo crura, vel extre-
mum auriculæ. Vehementem hæ-
fauces leoninæ metum impres-
serant Apostolorum Principi;
nam terna vice, à Domino,
post gloriosam resurrectionem
sibi apparente, compellatus,
Simon Ioannis amas me; Contrista-
tus est Petrus, quia dixit ei tercio:
Amas me. Et quare contrista-
tus? Rursus formidans priora: re-
spondet Chrysostomus. Quam-
diu enim in hoc mundo, in hoc
lacu leonum versamur, nun-
quam ab infernalis leonis den-
tibus, ac unguibus securi sumus.
Non nisi cum Daniele egressus
de lacu leonum, de hoc mundo,
securè cantabit: Non moriar,
sed vivam.

Denique, quid mundus iste
inconstans, & turbulentus,
nisi mare exæstuans, amarum,
horridum, & impetuosis tenta-
tionum ventis intumescens?
In hoc mari, anima corpore
quasi Ceto conclusa, fragili ve-
hitur naviculâ, dubia, quo por-
tu.

P. Franc. Iosephi Op. IV.

LII

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tu excipienda, & ejicienda sit, an ad insulas paradyfi fortunatas, vel ad tartareas inferorum sedes?

Hoc carcere, & ceto conclusum se agnoscebat Paulus, *Rom. 7. v. 24.* *infelix ego homo, quis liberabit me de corpore mortis hujus? Jactabatur hoc versatili carcere, & navi, inter fluctuantes tentationum undas, v. 13. video aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis mee, & captivantem me in lege peccati, quæ est in membris meis.*

Paulus se iactatum a se.

Quamdiu hic inquietis tentationum procellis agitabatur Paulus, securitatem sibi promittere nequibat, unde multi erant gemitus ejus; Infelix ego homo, &c. ! Non enim ridendi, aut saltandi tempus est, dum adhuc in mundi hujus mari jactamur, sed flendi. Veniet autem tempus ridendi & saltandi, ubi superatis maris periculis ad portum terræ promissionis, Deo duce feliciter pertigerimus.

Lyranus in Exodi c. 14.

Transire jussi Israëlitarum per mare rubrum, licet ex utraque parte aquæ firmissimi instar muri starent, tamen satis sibi formidabant; uti Lyranus testatur: *Quod filij Israel formidabant intrare mare post Moysen, & tunc tribus Juda, quæ erat constantior, prima intravit post Moysen, & addit. Quod tribus Juda ibi meruit regnum.*

Nec tamen adeo inordinati

timoris inculpani videntur Israëlitarum, erat quippe timor cadens in constantem virum. Quid enim formidabilius, quam transire inter angustias, muris insitatae altitudinis, ex fluida tantum materia constructis, conclusas, qui subducente se, Dei omnipotentis, manu, corruentes, totum oppressuri erant populum, uti postea Ægyptius contigit. Videbant insuper insequentem cum exercitu Pharaonem, qui clangentibus buccinis, strepitantibus curru rotis, ac coruscantibus armis, ingentem Israëlitis incussit timorem. Magni gemitus, & cor moerens erat populo, inter hæc extrema interitus pericula.

Sed quantus erat tremor ac tristitia ambulanti in mari rubro, tanta eorum fuit lætitia ac jubilus, ubi ad litus egressi, jam secura se in statione firmaverant; tuncque eorum jucundius eis erat spectaculum, Pharaonis, & exercitus ejus in mare demersio, quò jam se non tam maris fluctus, quam hostium gladios evalisse cernebant; duplicatum Dei agnoscentes beneficium, dum submersis hostibus, Deus Israëlitis factus est in salutem. Quare inter eos, præcinente Moyse, intonuit vox exultationis, & salutis. *Exod. 15. Contemus Deum nostrum: gloriosè enim magnificatus est; equum & ascensorum projecit in mare. Fortitudo*

*Periculo-
sus transi-
tus per
hoc mare
rubrum.*

VI.

*Superato
periculo
crevit
gaudium.*

Exod. 15. v. 1.

& laus mea Dominus, & factus est mihi in salutem, &c.

Miseri nos viatores Aegyptiaci tyranni, infernalis Pharaonis jugo excusso. adhuc mare rubrum tentationum, (terram promissionis ingressuri), transire debemus, ubi divina quidem gratia, intumescens mare, muri instar consolidatum tenet, ne nos procellarum, irruentium scilicet passionum nostrarum impetus obruat: Sed quoniam fluida & inconstantes sunt hominum cogitationes, & ad malum pronae, subtrahente Deo dexteram suam, saepe illorum sanctitas corrumpitur, qui muri instar firmi stare videbantur, & sic miserè submersos oppressit. Accedit insequentium Aegyptiorum, & infernalium hostium potentia, ac indefessa persecutio, quae etiam iustae cuiusvis animae magnum inquitit terrorem. Tempus ergo flendi, tempus gemendi, quamdiu in medio maris rubri peregrinamur, ab insequentibus Aegyptiis infestati. In mari viae tuae. Sed cum semel, Deo favente, ad optatum terrae promissionis littus anima devenerit, tum verò cantare, tunc exultare licebit. O Domine Deus! (exclamat meus Seraphicus) Si tunc tam grave

exercitu ejus in mari rubro, tenent omnes electi tympanum cum Maria psallentes, & cantantes: Cantemus Domino, gloriose enim magnificentus est, equum & ascensorem dejecit in mare.

Inducit Regius Psaltes vocem exultationis justorum, psalmo 123. magnamque eorum exprimit laetitiam, qui superatis mundi hujus periculis, jam securam patriae stationem sunt adepti, non sibi, sed Deo liberationem suam attribuentes. Nisi quia Dominus erat in nobis, dicat nunc Israël, nisi quia Dominus erat in nobis. Erumpunt sancti in laudem Dei, & magno quasi laetitiae impetu acti, absorpto verborum primorum, in mente conceptorum, sensu, statim intonant: Nisi quia Dominus erat in nobis: Sic coeperunt cantare, ait Augustinus; Non dum dixerunt, unde evaserint, tanta est exultatio; eò scilicet plenior, quò majus erat in via periculum, in quo tot conspexerant fuisse absorptos. Itaque consideraverunt (praefato S. Doctoris teste) in eo jam loco, & in beatitudine, & in securitate constituti. quae transierint? quae venerint? Et quia difficile erat inde liberari, nisi adesset manus liberantis, in gaudio dixerunt; Nisi quia Dominus erat in nobis.

Nisi scilicet Dominus erat in nobis, sicut gubernator in navi fluctuante

Beati in
vess sub
merso Pharaone

S. Bonav.
Solil. c. 4

Exultant
de gravi
superato
periculo.

psal 123

v. 11

S. August.
hic.

Conside-
rari e qui
bus pericu-
lis evase-
runt.

- Hug. Car-
sin hic. Etuante (exponit Hugo) aut si-
cut Dux in exercitu confligente; aut
sicut caput in corpore; supple, non
evasissemus pericula occurrentia ...
Omnes fideles Deo attribuunt, quod
evadunt mundi pericula ... Non est
volentis, neque currentis, sed mise-
rentis Dei. Incipiunt enarrare
justi in securitate jam positi to-
lerata pericula: Cum exurgerent
homines in nos, fortè vivos deglutif-
sent nos: hi enim homines carna-
les, & perversi sunt, qui com-
minantur: Deglutiamus eum, sicut
infernus, viventem. Cum irascere-
tur furor eorum in nos, forsitan aqua
absorbisset nos, aqua (teste S. Au-
gust.) dicit populos peccatores. Vel,
uti Lyranus exponit: Aqua tri-
bulationis, quæ per imperum aqua
designatur. Torrentem pertran-
sivit anima nostra, id est imperum
tribulationum, & tentationum in-
surgentium, ait Hugo.
- VIII.
Interrogant post hæc, & qua-
si dubiam movent: forsitan, vel
(ut Augustinus, & alii inter-
pretantur) Putas, pertransisset ani-
ma nostra aquam intolerabilem? Et
quare dicunt: Putas? (quærit S.
Augustinus) quia magnitudo peri-
culi vix facit credibile, quod evasit.
Magnam necem pertulerunt, in mag-
nis discrimibus fuerunt; omnino sic
pressi sunt, ut pene vivi consentirent,
ut pene vivi absorberentur. Magni-
tudinem enim periculorum ex-
primunt: Putas? Putas possi-
bile fuisse, quod evaserimus
aquam intolerabilem, S. Augu-
stinus legit: aquam sine substan-
tia. Quæ est aqua sine substan-
tia? Nisi aqua peccatorum, sine substan-
tia; peccata enim non habent substan-
tiam, inopiam habent. Hugo per
aquam sine substantia, intelli-
git voluptatem, vel divitiarum, vel
etiam tribulationum, vel etiam pec-
catorum abundantiam: In quibus
non est substantia, juxta illud
Regii Prophetæ: Infixus sum in
limo profundi, & non est substantia,
alii legunt, & non est fundus.
- Cum ergo in his aquis non sit
substantia & fundus, putas per-
transisset anima nostra aquam
hanc intolerabilem, & sine fun-
do? Putas possibile? Planè im-
possibilitatem pene demonstrat
ipsa æterna Veritas, quæ disci-
pulis asseverare non veretur:
Dico vobis; Facilius est, Camelum
per foramen acus transire, quàm di-
vitem intrare in regnum caelorum.
Hærebant attoniti ad hæc ver-
ba discipuli, ac tremantes non
minus, quàm admirantes dice-
bant. Quis ergo potest salvus esse?
Aspiciens autem eos Jesus ocu-
lis misericordiæ, difficultatem
resolvit: Apud homines hoc impos-
sibile est, apud Deum autem omnia
possibilia sunt.
- Nemo ergo suis ascribat vi-
ribus, aut industria, quod torré-
tem & aquam transierit intole-
rabilem, sed exclamet cum Da-
vide: Nisi quia Dominus erat
in nobis, non evasissemus, im-
possibile fuisset apud homines,
&

& vires humanas, possibile autem apud Deum; Quare beati in caelo superatis aquis, & hostium insidiis liberi, exultantes decantant: *Benedictus Dominus, qui non dedit nos in captivum dentium eorum: Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium: Laqueus contritus est, & nos liberati sumus: Et quo auxiliante? Adjuvatorum nostrum in nomine Domini. Nam si adjuvatorum hoc non esset (advertit S. Augustinus) contereretur passer.*

cordamur tui Sion, Ecclesia triumphantis, exponit Hugo. De fecit nobis omnis cantandi, & saltandi affectus: In salicibus, in medio ejus, suspendimus organa nostra. Non desunt, qui nos ad cantum, & saltum excitare contentur, quia illic interrogaverunt nos, qui captivos duxerunt nos, id est, in captivitatem peccati, & inferni ducere tentaverunt, verba canticum: Et qui abduxerunt nos; Hymnum cantate nobis de canticis Sion. Sed quid respondent in B. bylonica mundi captivitate detenta anima? *Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? Quasi dicerent (juxta Hugonis expositionem) Non est in mundo ob periculum gaudendum, vel cantandum; sed la. magis lugendum, & gemendum. Rugiemus quasi ursi omnes, & quasi columbae mediantes gememus, Isaie. 59. Et quare gemendum, (quaerit idem Expolitor.) Quia in valle miseria & calamitatis, inter tot pericula hostium adversantium. Circumdederunt me dolores mortis, & pericula inferni invenrunt me.*

Cum ad-
iuvato
Dei.

S. August
hic.

Hugo hic

IX.

Cantant
to pra-
benjores.

Lugent
Vinctores.

Psal. 36.
v. 2.

Securè ergo jam cantant passeres, qui, rupto laqueo, invenerunt sibi nidum quietum, & omni periculo inaccessiblei in caelo, sine timore exultant, qui pertransierunt torrentem & aquam intolerabilem, sed nobis adhuc miseris vinctis in mendacitate & ferro, quibus magna adhuc restat via, & magna in superandis aquis intolerabilibus pericula, nondum illuxit tempus ridendi, & exultandi, sed gemendi, & stendi tempus nos premit, multi enim gemitus nostri, & suspiria ex Babylonicis vinculis & periculis ad caelestem Jerusalem, & visionem pacis.

Quomodo cantabimus canticum Domini in terra aliena? In mundo non gaudendum, vel cantandum; sed la. magis lugendum, & gemendum. Rugiemus quasi ursi omnes, & quasi columbae mediantes gememus, Isaie. 59. Et quare gemendum, (quaerit idem Expolitor.) Quia in valle miseria & calamitatis, inter tot pericula hostium adversantium. Circumdederunt me dolores mortis, & pericula inferni invenrunt me.

Quomodo obsecro cantabimus canticum Domini, & vocem exultationis emittemus in Babylone, hostilibus vinculis, & armis circumsepti? Quomodo cantabimus, sa vientibus cupisitatum flammis in Babylonica fornace circumdati? Quomodo cantabimus in lacu leonum positi? Inter hiantes nos deglutire parantium infernalium
LII 3 Iconum

In mundo
non gau-
dendum

Isaie. 59
v. 11.

Psal. 114
v. 3.

Erui de pe-
nitu. is in-
halabimus.
leorum rictus? Quomodo can-
tabunt saxa adhuc jaetata tem-
pestate, & mortali corpore tan-
quam ceto conclusa animæ, du-
bia, in quale sint litus evomen-
da? Quomodo inter tot infer-
ni pericula cantabimus? Super
flumina Babylonis, illic sedimus
& fleuimus, dum recordare-
mur tui Sion.

Sed si superato demum mari
rubro, & sedata tempestate ter-
ram promissionis ingressi fue-
rimus, tunc, tunc ex salicibus
infructuosis suspensa resume-
mus organa nostra; Cantemus
Domino, gloriosè enim mag-
nificatus est, equum & ascen-
so-rem projecit in mare, cum nos
Pharaone Ægyptiaco cum e-
quitibus & curribus mundana
vanitatis in mari rubro demer-
sis, & contritis navibus Thar-
sis in spiritu vehementi, opta-
tum litus attigerimus. Nam,
sicut bene Augustinus observat:
factat tempestas navigantes, mina-
turque naufragium, omnes fururâ
morre patescunt; tranquillatur cie-
lum, & mare, & exultant nimis,
quoniam timuerunt nimis. Si è leo-
num unguibus & faucibus, si ex
flamma grassantis incendiis, si
ex hostium insequentium insi-

Rogemus
Deum, ut
nos eri-
piat.

diis, si ex inferni periculis ere-
pti, & è Babylonis vinculis li-
berati in eam, quæ sursum est,
Jerusalem ingressi fuerimus,
tunc emittemus vocem exulta-
tionis in tabernaculis justorum,
in securitate scilicet constituti,
& quæ transferimus, quæ vene-
rimus considerantes, Deo hym-
num laudis cantabimus, *qui de*
tanti periculis (in quibus tot ani-
marum milliades perierunt)
nos eripuit, & eruit. Eripe nos
igitur, ô liberator, & salva-
tor noster de aquis multis, de
fornace, lacu, & captivitate
Babylonica, faciat dextera tua
virtutem, & fiat nobis in salu-
tem, ut cessent gemitus, dila-
tetur cor mœrore compressum.
Tunc enim super muros tuos
Jerusalem sedebimus & canta-
bimus de Canticis Sion, cum
recordabimur tui Babylon, cu-
jus laqueus contritus est, & nos
liberati sumus. Tunc enim à
morte secunda liber & securus
non moriar, sed vivam, & narra-
bo opera Domini, opera scili-
cet misericordiæ, qua prote-
gente, & educente, in æ-
ternum non moriar, sed vi-
vam, sed vivam,
Amen.

2. Corint.
1. v. 10.

vi. secvè
laudare
possim.

PLAN-